

INIMÕIGUSTE
KESKUS

Siseministeerium

Pikk 61, 15065 Tallinn

E-post: info@siseministeerium.ee

11.03.2025

Selgitustaotlus

Olete vastanud meie selgitustaotlusele 10.03.2025 kirjaga 11-1/17-2. Teie vastusest lähtuvalt tekkis meil lisaküsimusi. Käesolevaga edastan uue selgitustaotluse.

1. Teie vastuskirjas olete märginud, et Eesti on ülevõtnud Euroopa Parlamendi ja Nõukogu direktiivi 2011/95/EL artikli 25 lõike 2 ITDS §-dega 27 ja 29. Väljakujunenud praktika kohaselt antakse täiendava kaitse saajatele välismaalase reisidokument, mitte ühekordseks kasutamiseks mõeldud ajutine reisidokument ITDS § 29 alusel. Direktiivi 2011/95/EL artikli 25 lõige 2 ei sea reisidokumendi saamiseks muid tingimusi, kui täiendava kaitse saaja staatus. Juhul, kui Siseministeeriumi tõlgenduse kohaselt kohaldub täiendava kaitse saajate puhul ka ITDS § 27, siis mille alusel seadis Eesti Vabariik siseriiklikus õiguses tingimusi ITDS § 27 lg 1 ja lg 3 näol täiendajava kaitse saanud isiku reisidokumendi saamiseks, kui direktiivi alusel ainukeseks nõudeks on täiendava kaitse omamine?
2. Oma vastuses märkisite, et ITDS reguleerib ajutise kaitse ja täiendava kaitse saanud välismaalastele Eesti reisidokumendi andmist ühetaoliselt ja ei näe ette eritingimusi täiendava kaitse saanutele. Praktikas aga koheldakse täiendava kaitse saajad ja ajutise kaitse saajad erinevalt. Kui täiendava kaitse saajad taotlevad reisidokumenti, ei kohaldata nende suhtes ITDS § 27 lg 1 ja 3 sätestatud nõudeid. Nõuete kohaldamata jätmine tuleneb ilmselt vajadusest tõlgendada Eestis siseriikliku õigust kooskõlas Direktiivi 2011/95/EL artikli 25 lõikega 2? Kas Siseministeeriumi tõlgenduse kohaselt on PPA praktika, millega täiendava kaitse saajate puhul ITDS § 27 lg-id 1 ja 3 ei kohaldata, õiguspärane? Kui ei ole, siis kuidas Siseministeerium põhjendab oma seisukoha vastuolu direktiivi 2011/95/EL artikli 25 lõikega 2?
3. Oma vastuses olete väitnud, et ITDS reguleerib ajutise kaitse ja täiendava kaitse saanud välismaalastele Eesti reisidokumendi andmist ühetaoliselt ja ei näe ette eritingimusi täiendava kaitse saanutele. See tähendab seda, et haldusorgani praktika välismaalase dokumendi väljastamisel nii ajutise kaitse saajale kui ka täiendava kaitse saajale peab olema sama. Täiendava kaitse saaja puhul praktikas ei nõuta ITDS § 27 lg-s 1 ja 3 sätestatud nõuete täitmist. Erinevalt täiendava kaitse saajatest nõuab PPA aga ajutise kaitse saajatelt ITDS § 27 lg 1 ja ka lg 3 täitmist. Kas selline PPA poolne praktika ehk ajutise

kaitse saajate ja täiendava kaitse saajate erinev kohtlemine on Siseministeeriumi hinnangul õiguspärane? Kui ei ole, siis kas Siseministeerium leiab, et ka ajutise kaitse saajate puhul ei kohaldu ITDS § 27 lg-s 1 ja 3? Kui PPA praktika ehk ajutise saajate täiendava kaitse saajatest erinevalt kohtlemine on Siseministeeriumi hinnangul õiguspärane, siis mille alusel erinev kohtlemine toimub?

4. Kui Siseministeeriumi hinnangul on ajutise kaitse saajate ja täiendava kaitse saajate erinev kohtlemine õiguspärane, siis kas reisidokumendi saamise vajaduse esinemisel võetaks täiendava kaitse saamiseks õigustatud ajutise kaitse saajate rahvusvahelise kaitse taotlus VRKS § 69 lg 3 alusel erandkorras menetlusse ka ajutise kaitse kehtivuse ajal?

Uljana Ponomarjova
Pagulasvaldkonna juht
Eesti Inimõiguste Keskus